

Kelecsényi László

„Az élet álom”

Krúdy Gyula kézjegyei

A lehetetlennel határos vállalkozás volna összegyűjteni Krúdy dedikációit. Ő nem dedikálta fűnek-fának a kötetait, az általa aláírt művek száma másokéhoz képest igen csekély. Könyvaukciók ritka csemegéje egy-egy felbukkanó ajánlás, vagy csak aláírt kötet. Föl sem térképezhető teljességgel kézjegyeinek száma (bár történt erre kísérlet: *Krúdy Gyula kézjegyei*, Prospektus Nyomda Krúdy-kiskönyvtára 6. Veszprém, 1997), hiszen bármikor feltűnhet egy újabb adat, egy újabb kézjegy kötetben, levélen vagy más dokumentumon. Abból a mintegy hetven tételnyi bizonyítottan létező dokumentumból mégis le lehet vonni némely következtetést Krúdy dedikálási szokásairól.

A becses aláírások többségét rokonok, jó barátok, a szűkebb pátria tagjai kapták. Kevés a civileknek szóló ajánlás. Aki Krúdytól dedikált könyvet kapott, annak némi kutatással felderíthető a nacionáléja, hogy mivel érdemelte ki a megtisztelő szerzői szavakat. Általában az irodalmi élet övéhez hasonló sorsú kézműveseinek dedikált, elfelejtett, egykönyves szerzőknek vagy az irodalomtörténet által csak később értékelt robotolóknak. Sehol egy hízelgő, behódoló tollvonás. Még nem tűnt föl – és valószínűleg nem is fog – egy Herczeg Ferencnek vagy egy Pekár Gyulának címzett dedikáció. A címzettek maguk is ködlovagok, s nem a fennálló kurzus lovagjai.

Hol rejtőzhetnek a nagy hiányzók? Lehetetlen ugyanis, hogy a Krúdy életében, s irodalmi érvényesülésében jelentős szerepet betöltő személyek ne kaptak volna tőle dedikált kötetet. Hol lehet egy Hatvany Lajosnak vagy egy Lázár Miklósnak szóló ajánlás? Megsemmisült? Lappang valahol? Hiába sejtjük a létezésüket, be kell érünk azzal, hogy jelenlegi tudásunk szerint nincsenek.

Lássuk tehát a meglévő dedikációk címzettjeit.

Kezdjük a szűkebb családdal. Bocsánatkéréssel is felér, amit első feleségének Bogdán Bellának ír *Az élet álom* szerzői kiadásának élére. „Emléül Bellának az elmúlt időkért. Mulasson olvasgatásuknál.” Akkor már régóta semmi közük egymáshoz, 1919-ben váltak el hivatalosan, de azt megelőzően sem éltek egy fedél alatt. Találkoztak-e akkor személyesen vagy sem, nem lehet tudni, csak azt, alig egy évvel a halála előtt, 1932 júliusában írja három gyermeke anyjának ezt a két sokat sejtető mondatot.

Az első házasságából származó három gyermeke közül Ilona volt a másodszülött. Apja halála után 1936-ban fellepteti őt *Ezért nem vette el* címen publikált regényében. Tény, hogy Krúdy ezt a gyermekét valamiért jobban kedvelte a másik kettőnél, Gyulánál és Máriánál. Két neki dedikált kötet is fennmaradt, az egyik a *Pest 1916* „Ilona lányomnak, hogy okuljon a könyv furcsaságaiból” szöveggel, a másik a még jellemzőbb „Ilona lányomnak a legkedvesebbnek” bejegyzéssel (ez a *Festett király* 1930-as kiadása). Egyetlen fiának, Gyulának és második leányának, Máriának nem dedikál (vagy nem maradtak fenn ilyen kötetek).

Annál nagyobb szeretettel rója utánozhatatlanul apró betűit Hock János Imakönyvébe a még az Ilonánál is jobban szeretett, második házasságából való Zsuzsikája, azaz Krúdy Zsuzsa számára. „Zsuzsikámnak, 8. születése napjára. Édesapád.” Alkalmasint valamilyen családi titkot rejthet az a kötet, amely Krúdy Zsuzsától került a Petőfi Irodalmi Múzeum tulajdonába. A *Boldogult úrfikoromban* 1930-as kiadásának szennycímlapján egy tintával írott majd később ugyancsak tintával kitörölt dedikáció nyoma látható. Egyszavas megszólításból, öt szónyi ajánlásból és a teljes dátumból állt a szöveg, amíg olvasható volt. Valaki azonban eltüntette. Hogy kié lehetett a szigorú kéz, és mi oka volt erre a cselekedetre, csak találgatni tudjuk. Valamely kínos családi vonatkozás lappang e mögött. Talán igen, talán valami más.

A címzettek legtöbbször mégis író. Bródy Sándor kap tőle kitüntetően tisztelgő sorokat a *Francia kastély* 1912-es példányába: „az atyamesternek hódolattal”. Bár közvetlen hatás nem mutatható ki Krúdy munkásságában, de hát Jókainak vagy Mikszáthnak mégsem dedikálhatott. Bródyban a Pestet hasonlóképp meghódítani jött elődöt tisztelhetette, akitől ha nem is tanult, „atyamesteréül” közösen eltöltött kávéházi órák, későbbi margitszigeti kvártélyuk során válhatott.

Fontos lehetett az átnyújtás apropója is. Nem lehet szabadulni a feltételezéstől, hogy a Kóbor Tamásnak az együtt töltött kellemetlen órák emléke nyomán ajánlja az *Asszonyágok díját* 1919-ben. Közösen élvezték még valamikor tavasszal Kun Béla vendégszeretetét. A felejthetetlen látogatás után bőrkabátosok fuvarozzák őket hazáig, és Kóbor halálfélelemben ül Krúdy mellett az automobilban. Végül azt eszelik ki, ha a sofőr

elfogad borraivalót, fuvarosaik mégsem lehetnek gyilkosok. (Vö. *A bolsi*, In: *A tegnapok ködlovagjai*, Tevan, 1925, 64-65. p.)

Lestyán Sándorhoz nem fűzi ilyen kellemetlen emlék. Alig ismert hírlapíró, amikor 1922-ben – mintegy előlegezett bizalommal – „kedves jó barátomnak” nevezi őt Krúdy a *Hét bagoly* címodalán. Földi Mihályról viszont már jól tudja, hogy kicsoda. A húszas években több regényéről is ír bírálatot, ami szorosabb barátságot jelez napi esetlegességű redakció- vagy asztaltársaságbeli együttléteknél. 1930-ban „igazi szeretettel” dedikálja neki a *Festett királyt*.

De kapnak Krúdytól megtisztelő ajánlásokat a kicsik, az irodalmi élet névtelen aligismertjei. „Wiesner úr, a drága barát”, aki méltatást írt a Pesti Naplóba az *Aranykéz utcai szép napokról*, ezért nemsokára dedikált példányt kapott a következő Krúdy-könyvből, a *Pest 1916* című Tevan-kiadványból. Ki tudja, talán egy újabb ismertetés reményében.

Az ajánlások világnézet-semlegesek. A címzettek között van református lelkész, mellesleg költő is (László Sándor), és akad zsidó rabbi, egyébként kolléga: mert egyházi író (Kelemen Adolf). Legmelegebb hangon mégis azoknak ír, kik valamiért belopták magukat a szívébe. A szűkebb kompánia, a nem irodalmi rangsor alapján kialakult asztaltársak, a józan ésszel megindokolhatatlan barátságok figurái ők. Ilyen alak a Garabonciás, aki köré később homályos legenda szövődött. Hargitay Istvánnak Krúdy adta irodalmi ragadványnevét, és ő büszke örömmel használta. Túlélte a névadóját meg a zord történelmi időköt, és a negyvenes évek végén még létező polgári lapokhoz hordta régi emlékeit idéző kéziratait. Állítólag lakása sem volt, valahol az óbudai hegyekben húzta meg magát. Vérbeli Krúdy tollára való figura. Ismeretségük régi és hosszantartó lehetett, mert még 1924 őszén ekként dedikálja hét évvel korábbi Szindbád-kötetét: „Hargitay Pistának, a kitartás és hűség bajnokának”. Aztán megírja őt. A *Velszi hercegen* (1924) Margitta Pongrác néven szerepel. „Cimbora volt és pártfogó. Szegényebb a koldusnál, de mindig hordott magánál egy szót, amely csak az övé volt, és egyedül ő ajándékozhatta el. (...) Ijesztő volt a nyomorúsága, és csábító a szabadsága.” (In: *Krúdy Gyula munkái X*. Athenaeum, 1925, 215. p.) Később a *Zöld Ász* című kisregényében is fellépteti: úgy jelenik meg, mint aki az összes kocsmát, csárdát, bormérést ismeri a fővárosban és környékén (In: *Az élet álom*, szerzői kiadás, 1931, 213 p.) Ennek az embernek írta a talán legszebb dedikációját, aki, ha megírta volna Krúdyval kapcsolatos emlékeit, most többet tudnánk egyik legnagyobb prózaírónkról. Ezt nem cselekedte meg, csak szavakban emlékezett egykori barátjára. (Vö. Antalffy Gyula: Krúdy koronatanúja, Magyar Nemzet, 1964. május 14.)

Ugyancsak asztaltársból lett Krúdy barátjává Várkonyi Titusz és Ring Pál. Másokkal egyetemben ők voltak az „égő lámpás lovagjai”. Szinte napra ugyanakkor dedikálja nekik friss kötetét 1930 áprilisában. Várkonyi Titusz Várkonyi Zoltán édesapja hírlapíró (és nem utolsósorban Krúdy-novellahős), számos regényéről írt ismertetést, és halála után nem múlt el évforduló az ő emlékező cikke nélkül. Ring Pál pedig kései pályakezdő költő, akinek verseskötete elé – nagy megtiszteltetés! – a befutott író társ 1927-ben előszót ír. S egyikőjükéről sem feledkezik meg, amikor a *Boldogult úrfikoromban* nyomdafestéket lát. (Ring egyébként nem az éhenkórász újdondászok kenyerét ette: Krúdy előszavának tanúsága szerint egy Váci úti vasgyárban dolgozott fűtőként, a költészetet a pihenéstől lopott óráiban művelte.)

Három, egymástól látszólag független, különböző időpontokban dedikált kötet különleges összefüggéseire világít rá. Acél Ilona, Törzs Jenő és Beöthy László a címzettek. A három könyv – mindhárom más kiadvány – három különböző helyen, kettő magángyűjteményben, egy pedig a Széchenyi Könyvtár tulajdonában található. Vajon miért dedikált Krúdy színészeknek? Acél Ilona még magyarázható némiképp, hiszen író volt a férje, Csathó Kálmán. No de a fiatal, még alig ismert Törzs vajh miért kapott az írótól emléksorokat? S mit jelent a Cs. Acél Ilonának írott akár még félre is értelmezhető fordulat: „a szép napok legszebbjének”? Beöthyt pedig egyenesen „Keresztelő Jánosomnak” titulálja. Mi a magyarázata e furcsaságoknak?

Ha más nem, a dátum eligazít. Mindhárom ajánlás 1913-as. Ebben az évben Krúdynak valami köze kellett legyen a színházhoz. Volt is! Az akkori Magyar Színház 1913. november 15-én mutatta be a *Zoltánka* című darabját. A háromfelvonásos játék, amelynek előadási híreivel tele vannak a korabeli Színházi Élet őszi számai, a Krúdyt akkor erősen foglalkoztató, divatos Petőfi-mitológiára épült. (Egyik előzménye a darabnak a *Pesti farsang* című novella, Nyugat, 1912. január 1., melynek témája beledolgozódik a színpadi műbe.)

Ha innen nézzük, a dedikációk logikája megvilágosul. A darab és az előadás adja az összefüggést. Aztán ha felütjük a színmű kötetkiadását (Franklin, 1913), megtaláljuk a végső bizonyítékot (feltéve, hogy a gondatlan könyvkötő nem tépte ki ezt a lapot felületes munkája során). Ott a színlap közli, Szendrey Júliát Cs. Acél Ilona Zoltánkát, Petőfi fiát Törzs Jenő alakította a Beöthy László által igazgatott Magyar Színház színpadán. Sajnos, az előadás nem aratott sikert. (Bővebben lehet olvasni a kudarc okairól Kellér Andor Bal négyes páholy című könyvében. Magvető, 1978, 313-314. p.) A három kötet mindenesetre híven őrzi az egykori előadás és közreműködői emlékét.

Más dedikációk összetartozására is fény derül. 1916. december 15-én, ugyanakkor és ugyanott, ugyanazt a kötetét adja Miklós Andornak és Sebestyén Arnoldnak. A könyv az 1916-os *Szindbád. A feltámadás*, a

helyszín, amelyre a bejegyzések egyértelműen utalnak vagy Az Est szerkesztősége, vagy valamilyen alkalmi találkozó, munkavacsora. Nemsokára, a következő évben megalakul az Est-lapok konszernje. Három magas példányszámú lapjuknak Krúdy is állandó munkatársa lesz. Miklós Andornak még 1919-ben is aláír egy új kötetet (*Asszonyágok díja*) „jó gazdának” nevezi őt, miként korábban Sebestyént „az írók legjobb barátjának”.

A másik oldal sem marad ki. Krúdy nem tette, nem tehette meg, hogy publikációs fórumai között azok politikai színezete, hovatarozása alapján szelektáljon. Nemcsak az Est-lapoknak írt, hanem publikált a jobbra tartó Új Nemzedék és a Magyarság hasábjain is. Főszerkesztője, olykor alapítója volt e lapoknak az a Mílotay István, akinek Krúdy 1922-ben „régí barátsággal” ajánlja frissen megjelent *Hét bagoly* című regényét.

A szebbik nem képviselői is bizonyára jócskán kaptak ajánlásokat, dedikált Krúdy-könyveket. Ezek közül meglehetősen kevés példány került múzeumok vagy magángyűjtők kezébe. A megtisztelt hölgyek valószínűleg nem szívesen váltak meg becses relikviáiktól. A tízes évek közepéről való az a két dokumentum, amely a jéghegy víz feletti csúcsaként jelzi az ilyesféle dedikálások emlékét. „Mancikának, a kismadárnak hódolattal” ajánlja a *Pest ezerkilencszáztizenötben* című gyűjteményes kötetét. Tűnődhetünk azon, ki lehetett a „kismadár” 1915-16 fordulóján, mikor a könyv megjelent. Krúdy ekkor a Royalban lakik, a szállodát bérlő Várady Gyula feleségéhez fűzi alig titkolt kapcsolat, már szerelmes az asszony nevelt lányába, de sem egyik, sem másik érzelmi-érzéki érdekeltsége nem gátolja meg abban, hogy más nőkre vessen szerelmes pillantást. Korabeli levelezése igencsak arról árulkodik, hogy alkalmanként más hölgyek is vonzónak találták a javakorabeli író. Talán egy ilyen gyorsan elröppenő érintés emlékét őrzí a „kismadár” kezébe adott könyv, melynek létezéséről Kozocsa Sándor jóvoltából van tudomásunk. (Lásd Vértésy Miklós: A Kozocsa-múzeum, Budapest folyóirat, 1981. augusztus.)

Vajon hány megsemmisült, ebek harmincadjára került vagy valahol még lappangó emlékkönyvbe, mint leányszívek titkainak hű őrzőjébe, írhatott pár sort, amellyel évekre bearanyozta a bársonyba, bőrbe vagy velúrba kötött kötetkék tulajdonosainak múltját. Egyetlen ilyen könyvecske fennmaradt. Az Országos Széchényi Könyvtár őrzí Gerlei Baba emlékkönyvét. A bőrkötésű, sarkain fém védősarokkal ellátott 92 számozott lapot tartalmazó emlékalbum 39. lapján olvasható Krúdy bejegyzése. „Gerlei kisasszonynak olyan barna a haja, mint a nyári éjszaka Magyarországon.” Az ifjú úrilány, akit emlékkönyve tanúsága szerint Gerlei Mártának hívtak és az Erzsébet Nőiskola növendéke volt, többször találkozhatott az íróval, mert ugyanennek a nevelőintézetnek volt a növendéke Krúdy későbbi második felesége, Rózsa Zsuzsanna. Talán barátnők is voltak, Márta és Zsuzsanna, így egy alkalommal minden különösebb merészség nélkül tarthatta oda a gavalléros látogatónak az emlékkönyvét. Botrány nem lett belőle. A botrány abból lett, hogy Krúdy később tárcát írt az egyik pedagógusról, aki olvasván az írást, felismerte magát. (Lásd *Párjavesztett Ilona*, Magyarország, 1916. október 15.) Mármost csak az a kérdés, honnét tudta Krúdy, milyen a nyári éjszaka színe Magyarországon?

Az eddig ismert leghosszabb Krúdy-dedikáció nem családtagnak, nem kollégának, nem is szeretőnek, hanem egy vendéglősnek szól. Ráadásul nem is saját kötetbe, hanem a számára alapműnek számító Brillat-Savarin Az ízlés fiziológiája 1912-es kiadásába írta bele. Teljes terjedelmében közreadjuk.

„Igen tisztelt Keresztes úr,

amikor az ön által kölcsönzött könyvben lapozgattam, néha valóban úgy éreztem, hogy mostanában talán már alig vagyunk néhányan Pesten, akik atyamesterünk szabályai szerint élnénk.

Ön, drága Keresztes úr már csak foglalkozásánál számítva se lehet más, mint az Atyamester felesküdt szolgálja. – De vajjon (sic!) tudják-e ezt mindazok, akik manapság vendéglősöknek nevezik magukat vagy pedig vendéglőket látogatnak?

Közös olvasmányunk emlékére!

1927. november.

Margitsziget

Krúdy Gyula”

Az ajánlás címzettje, Keresztes úr azonos lehet azzal a Keresztes Edével, aki a tízes-húszas évek fordulóján a felső-margitszigeti Nagyvendéglő bérlője volt. Krúdy rövid életű saját lapjában, az 1921-ben néhány számot megért Szigeti Sétákban közölte a Nagyvendéglő hirdetését. S valószínűleg nemcsak reklámot csapott a helynek, saját ínyével is megtapasztalta, hogy Keresztes úr miféle vendéglős.

Még biztosabb tapasztalása volt arról az irodalmi kocsmaként elhíresült helyről, melynek vendégkönyvébe bejegyzést tett. Krausz Poldi Mélypincéje fogalom volt a maga idejében. A festők és grafikusok képein is megörökített, meglehetősen ócska kis épület a Tabán fennállásáig vonzotta a korabeli Pest és Buda összes bohém életvitelű művészt. Az egykori Fehér Sas tér és Görög utca sarkán álló épületben számos híresség megfordult. Tanúja ennek a vendéglő emlékkönyve, amelybe Krúdy is bejegyzést tett. Újabb bizonyítéka a szöveg, hogy az írónak soha nem volt igazi otthona, mindig kocsmákban, szállodákban érezte otthon magát.

„Bizonyítvány

Ezennel bizonyítom, hogy Krausz Poldi Mély Pincéhez címzett vendéglőjében életem szép napjait és éjszakáit töltöttem.

Krúdy Gyula Budapest, 1931. május 21.“

A művész körökben népszerű hely órái ekkor már meg voltak számlálva. Még két év, és bontani kezdik az öreg Tabánt. Eltűnnek a zezugos kis utcácskák, az odvas házacsokkák. A lakók is eltűnnek, szétszóródnak a városban. Krausz Poldi, azaz Krausz Lipót is kénytelen elhagyni a házat. Mint egyetlen kincsét, úgy őrzi azt a kopott, bőrkötésű vendégekönyvet, múltja egyetlen tárgyi emlékét. Márai Sándor, aki ismerte és bejegyzéssel is ellátta a vendégekönyvet, emlékirataiban leírja, hogyan próbálta menteni utolsó kincsét a vendéglős Krausz.

„A vasárnapon, amely 1944. március 18-át követte, a kora délutáni órákban csöngettek budai lakásom ajtaján. Krausz Poldi állott az ajtóban, hóna alatt újságpapírba csomagolt albumot szorongatott. (...) Kis termetű, meghajlott hátú, tömött harcsabajszos, zömök emberke volt, kisalföldi ízes magyarsággal beszélt. (...) Reszketett a keze, amikor átnyújtotta az albumot, élete művét, egyetlen kincsét. A viaszosvászonba kötött albumba írók, újságírók, művészek, éjszakai emberek, a budapesti szellemvilág lézengő ritterjei írtak néha tréfás, néha komoly emléksorokat. A betű és a hontalanság vándorlegényei, ez a minden politikai, vallási szektánál hűségesebben összetartó társaság, ezek voltak a Mély Pince, Poldi kliensei.” (Márai Sándor: Föld! Föld! Akadémiai és Helikon, 1991, 292. p.)

Márai, aki saját bizonytalan helyzete miatt nem vállalta az emlékkönyv megőrzését, emlékezésében azt sejteti, hogy Krausz Poldi is és a kötet is elpusztult a világegés végóráiban. Szerencsére Poldi túlélte az újlaki téglagyárat, túlélte a lengyelországi megsemmisítő tábor, és a vendégekönyv is megvan (jelenleg a Petőfi Irodalmi Múzeum tulajdonában).

A Krúdy-dedikációk az életrajz egyes állomásairól is tudósítanak. Ezek a stációk nem mindig szívderítőek. Például az 1927-es sem az, mert ekkor az író kórházba kerül, és hosszas kezelésre szorul. Olykor napokig nem ír semmit, legföljebb csak efféle könyvajánlást: „Emléül Füredy Zsuzsának a Liget szanatórium SzentPéterének” (sic!). Hogy ki lehetett a nevezett hölgy, az talán nem is annyira érdekes, sokkal inkább az, hogy miért hasonlította őt Krúdy az egyházalapító katolikus szenthez. Talán ugyanolyan kemény kösziklaként védte a beteg író a gyomrát és máját terhelő ételek-italok fogyasztásától, mint Jézus legjobb tanítványa? Ha így van, akkor a humora Krúdyt még félholtan sem hagyta el.

Nem kevésbé szomorú alkalom szülte azt a dedikációt, melynek létezéséről csak egy újságcikk alapján tudunk (Ficzay Dénes: Habent sua fata libelli... Utunk, Kolozsvár, 1973. június 8.) Egy kolozsvári antikváriumban bukkant föl az 1931-es *Az élet álom* lila tintával telerótt példánya. A szokatlanul hosszú, ám nem tudni kinek szóló beírás biográfiai és kiadástörténeti tényekhez kötődik. Lássuk előbb a szöveget.

„Hosszú gyötrelmek, testi szenvedések, álmatlan éjszakák, imádkozások és káromkodások után első példánya annak a könyvnek, amely a Hungária nyomdából, Fellner és Bíró művezető urak segítségével, Kosztolányi Dezső jóállásával napvilágra került.

Bár ne szenvednének annyit olvasói a könyvnek, mint a novellák szerzője, amíg írta, kinyomtatta és kiadta könyvét. 1931 Óbuda.”

Krúdy Zsuzsa emlékezésében külön fejezetet szentel *Az élet álom* körüli hercehurcáknak (lásd Apám, Szindbád, Magvető, 1975, 295-306. p.). A történet röviden: Kosztolányi a PEN Club elnökeként Angliában járt, s onnét Rothermere lord ezer fontos csekkjével tért vissza, amelyet az utolsó év legjobb irodalmi művének jutalmazására kellett fordítania. A díjat végül megosztották Krúdy Gyula és Móricz Zsigmond között. Krúdynak azonban az előző évben nem jelent meg semmilyen kötete. Gyorsan ki kellett nyomtatni tehát egy könyvet. Ez lett *Az élet álom*, amelyet a nyomda – a dedikációban nevezettek – hitelbe készített el rohamtempóban. Mellesleg: Krúdy egyik legérettebb novellagyűjteménye hagyta el a prést. A Rothermere-díj szinte teljes egészében felszívódott a hitelezők zsebében. Tetejébe a PEN Club jobboldali hangadói vérig sértődtek: Herczeg, Pekár, meg a többiek testületileg kiléptek a vezetőségből. És a nyomdaszámlát is ki kellett fizetni.

Sajnos Ficzay Dénes nem közli a cikkében, ki volt a keserű dedikáció címzettje. A kötet további sorsáról sem ad használható információt. Valahol Erdélyben van egy könyv, mely Krúdy fontos életrajzi adalékára utaló bejegyzést rejt. Mint ahogy valahol lehet(nek) még Krúdy könyv(ek), mely(ek) izgalmas dedikáció(ka)t tartalmaz(nak). Kizárt dolog, hogy népszerű és legtöbbet emlegetett regényei, pl. *A podolini kísértet*, a *Palotai álmok*, a *Bukfenc* vagy a *Napraforgó* ne lennének legalább egy-egy példányban ellátva a kézjeggyel. Az is lehetetlen, hogy a Szép Ernőnek adott példányba, *Az élet álom*éba, ne írt volna bele valami szépet.

Egyelőre azonban csak álmodozhatunk további Krúdy-dedikációk felbukkanásáról.